

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 57/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpenej advokátom Mgr. Miroslavom Golianom, Budatínska 16, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 49 P 210/2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE] [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného

súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 49 P 210/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že „Okresný súd Bratislava II... v konaní spisová značka 49 P/210/2015 uznesením zo dňa 18. 9. 2015 nariadil predbežné opatrenie vo veci starostlivosti o maloleté dieťa: [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ]..., ktorým rozhodol o styku otca tak, že otec je oprávnený predbežne sa stýkať s maloletou [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ] každý nepárny týždeň v utorok a štvrtok v čase od 16,00 hod. do 19,00 hod. a každý párny týždeň v sobotu v čase od 9,00 hod. do 18,00 hod. s tým, že otec si maloleté deti prevezme v mieste bydliska matky a následne ich v čase skončenia styku matke v mieste bydliska matky vráti. Vo zvyšku návrh otca súd zamietol.“.

Proti označenému rozhodnutiu okresného súdu sp. zn. 49 P 210/2015 z 18. septembra 2015 podala sťažovateľka odvolanie a tvrdí, že ku dňu podania sťažnosti „o odvolaní nebolo rozhodnuté, napriek tomu, že namietala, a to, celkovo 2x zbytočné prietahy v konaní cestou sťažnosti na Okresný súd Bratislava II, a to podaním zo dňa 23. 11. 2015 a podaním zo dňa 21. 12. 2015, pričom žiadala, aby súd vo veci konal“.

Sťažovateľka ďalej tvrdí, že „Okresný súd sa jej za prietahy ospravedlnil listom zo dňa 30. 11. 2015. Napriek tomuto však ďalej nekonal, resp. konal neefektívne, pretože spisový materiál bol kvôli množstvu chýb nachádzajúcich sa v spisovom materiáli, vrátený odvolacím súdom naspäť okresnému súdu, za účelom odstránenia pochybení, ktoré okresný súd urobil pri rozhodovaní...“.

... rozhodovanie o odvolaní..., trvá viac ako 4 mesiac a doteraz nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté napriek viacerým sťažnostiam a urgenciám podaným na súde...“.

Z už uvedených dôvodov sa sťažovateľka „domnieva, že konanie trvá neprimerane dlho, navyše... nemala možnosť sa vyjadriť k návrhu, dôkazom až vydania uznesenia 49 P/210/2015, čím došlo, a stále dochádza k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 dohovoru, a má za to, že bolo porušené jej základné právo konaním Okresného súdu Bratislava II vo veci návrhu na vydanie predbežného opatrenia o úprave styku otca

s maloletým dieťaťom, vedenému pod spisovou značkou 49P/210/2015 podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru...“.

Na základe už uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Konaním Okresného súdu Bratislava II vo veci vedenej pod č. k. 49 P/210/2015, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd a podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky podľa ktorých má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Okresnému súdu Bratislava II. prikazuje, aby v konaní vedenom pod spisovou značkou 49P/210/2015 konal bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľke sa priznáva podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3000,00 Eur.

Okresný súd Bratislava II sa zaväzuje zaplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia sumu 3000,00 Eur.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Predmetom konania ústavného súdu je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 49 P 210/2015.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. I. ÚS 41/02).

Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 258/2012). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu

označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (m. m. Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Ústavný súd taktiež už opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07, I. ÚS 269/2012).

Vzhľadom na sťažovateľkou uplatnenú námietku proti postupu okresného súdu, podľa ktorej napadnuté konanie vykazuje znaky nesústreďeného postupu okresného súdu, ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti prípisom č. k. Rvp 1956/2016-10 z 12. januára 2018 požiadal okresný súd o zaslanie súdneho spisu sp. zn. 49 P 210/2015 vrátane súvisiaceho súdneho spisu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 49 P 36/2016. Okresný súd v reakcii na označený prípis ústavného súdu predmetné súdne spisy doručil ústavnému súdu 22. januára 2018.

Ústavný súd z obsahu spisu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 49 P 210/2015 zistil, že okresný súd o návrhu otca (ďalej len „navrhovateľ“) na nariadenie predbežného opatrenia z 27. júla 2015 rozhodol uznesením sp. zn. 49 P 210/2015 z 18. septembra 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) tak, že nariadil predbežné opatrenie, ktorým dočasne upravil styk navrhovateľa s jeho maloletou dcérou.

Proti označenému uzneseniu okresného súdu podala 16. októbra 2015 sťažovateľka odvolanie, ktorým sa na základe dôvodov v ňom uvedených domáhala jeho zrušenia eventuálne jeho zmeny v zmysle jej požiadavky uvedenej v predmetnom odvolaní.

Okresný súd následne odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu doručil na vyjadrenie kolíznemu opatrovníkovi 23. októbra 2015 a navrhovateľovi 26. októbra 2015.

Navrhovateľ svoje vyjadrenie k odvolaniu sťažovateľky doručil okresnému súdu 3. novembra 2015, pričom kolízny opatrovník sa k označenému odvolaniu sťažovateľky nevyjadril.

Okresný súd 3. decembra 2015 predložil súdny spis sp. zn. 49 P 210/2015 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pre účely rozhodnutia o odvolaní sťažovateľky podanom proti uzneseniu okresného súdu.

Krajský súd 16. decembra 2015 vrátil okresnému súdu predmetný súdny spis z dôvodu potreby vyhotoviť opravné uznesenie, pretože vo výroku a odôvodnení napadnutého rozhodnutia bolo nesprávne uvedené „*maloleté deti*“, keďže vo veci sa konalo iba o jednom dieťati a v hlavičke predmetného rozhodnutia chýbal údaj o zastúpení maloletého dieťaťa kolíznym opatrovníkom.

Okresný súd uznesením č. k. 49 P 210/2015-49 z 22. decembra 2015 (ďalej len „opravné uznesenie“) v zmysle pokynov krajského súdu vykonal opravu napadnutého rozhodnutia a 8. februára 2016 doručil krajskému súdu celý spisový materiál na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky proti napadnutému rozhodnutiu.

Krajský súd uznesením č. k. 11 CoP 79/2016-62 z 1. marca 2016 rozhodol vo veci sťažovateľky tak, že uznesenie okresného súdu spolu s opravným uznesením v odvolaní napadnutej časti zmenil tak, že dočasne upravil styk navrhovateľa s maloletou dcérou každý

nepárny týždeň v utorok a vo štvrtok od 16.00 h do 18.00 h a každý párny týždeň v sobotu od 09.00 h do 12.00 h za prítomnosti matky. Uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 18. marca 2016.

Keďže sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v konaní, ktoré bolo na okresnom súde pred doručením jej sťažnosti ústavnému súdu skončené a okresný súd vykonal všetky úkony prvostupňového súdu v odvolacom konaní a následne 8. februára 2016 predložil súdny spis sp. zn. 49 P 210/2015 krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky, je zrejmé, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu k tvrdenému porušovaniu sťažovateľkou označených práv okresným súdom už nemohlo dochádzať. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu bolo vo veci sťažovateľky rozhodnuté aj krajským súdom.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti dospel k záveru, že podmienky na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie splnené neboli, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2018